

Nieuw Zorgloket ABP bevat goed

‘Erg blij met zorgcoördinator/ casemanager’

door Fred Lardenoye

Het nieuwe Zorgloket voor Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers (MOD) heeft de dienstverlening van het Algemeen Burgerlijk pensioenfonds (ABP) aanzienlijk verbeterd. Maar volgens leden van de BNMO schort er ook nog wel wat aan, vooral op het gebied van de keuringen. “Daar hebben we weken stress van.”

De laatste jaren is vanuit Defensie en andere partijen veel aandacht besteed aan de verbetering van de zorg voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers. Een belangrijk instrument daarbij is de inrichting van het Zorgloket Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers (Zorgloket MOD). Dit loket is ondergebracht bij het ABP-Bijzondere Regelingen Defensie en is operationeel vanaf 1 juli 2007. Het Zorgloket MOD verzorgt in de eerste plaats de materiële zorg.

Cees van der Lingen, plaatsvervangend hoofd van de Afdeling Pensioenen, Sociale Zekerheid en Zorg van het ministerie van Defensie: “Wij werden natuurlijk al enkele jaren geconfronteerd met reacties van oorlogs- en dienstslachtoffers dat ze van loket naar loket werden gestuurd. In overleg met de Tweede Kamer heeft Defensie daarom besloten om één aanspreekpunt neer te zetten voor oorlogs- en dienstslachtoffers. Daar kan iedereen terecht voor zijn pensioen, zijn voorziening, zijn geneeskundige verstrekking en andere materiële zorg. Om dat goed te structureren zijn intussen zes zorgcoördinatoren en drie casemanagers actief bij het ABP. Die zien er op toe dat betrokkenen de juiste zorg krijgen en ze houden ook in de gaten dat die zorg daadwerkelijk gerealiseerd wordt.” Van der Lingen benadrukt ook dat er tegenwoordig sprake is van een ‘warme overdracht’. Wil Schmitz van het ABP, die

zich bezig houdt met de aansturing van het Zorgloket, legt uit: “Als iemand door de dienst letsel oploopt en op termijn ontslagen moet worden, wordt hij of zij bij het Dienstencentrum Reïntegratie van Defensie (DCR) geplaatst en krijgt twee jaar ontslagbescherming. Daarna krijgen we de namen van deze mensen en gaan we ze benaderen. We geven aan dat wij hun zorgcoördinator zijn en dat ze bij ons terecht kunnen. Zo pakken wij iedereen op die nu met een handicap de dienst uitgaat.”

Een wereld open

Het probleem is nog de oudere groepen. Van der Lingen: “Die willen we nu ook benaderen om onze zorg aan te bieden.” Een vertegenwoordiger van die ‘oude groep’ is Koreaveteraan Herman Jorink (83). Hij raakte in 1953 in Korea beide handen kwijt na een explosie. Jorink: “De zorg zoals nu bestond toen nog niet. Je werd pas geholpen als iedereen daar de noodzaak van zag. Je moest vooral veel zelf uitzoeken. Maar gelukkig was de BNMO er toen al. Die hielp mij de weg te vinden en dat is nu eigenlijk nog steeds zo.”

Bas van Nieuwenhuizen (31) is een dienstslachtoffer van een veel jongere generatie. Hij kwam tijdens een tankoefening in Duitsland in 1997 in aanraking met een hoogspanningskabel.

Zorgloket voor militaire oorlogs- en dienstslachtoffers

De elektrocutatie die daarop volgde, zorgde voor ernstige lichamelijke klachten, waardoor zijn reïntegratie in het arbeidsproces in de jaren daarop ernstig werd belemmerd. “Ik heb mijn nieuwe studie pas afgerond. Nu zit ik in de volgende fase met allemaal vragen over hoe het verder moet. Ik ben gaan bellen en in contact gekomen met een casemanager, die op vrij korte termijn bij mij thuis is langsgekomen. Er ging een wereld voor mij open. Hij had alle tijd en nam ook formulieren mee die we konden invullen. Hij zei ook: ‘Vanaf nu ben ik je aanspreekpunt’. Dat was heel fijn, want daarvoor had ik dat allemaal niet.”

Ook BNMO-lid Bram van der Veen (50), een Libanonveteraan met een ernstige vorm van PTSS die zich pas 25 jaar na dato openbaarde, had aanvankelijk moeite

de juiste weg te vinden. “Je moet het van elkaar horen. Brieven van Defensie worden door ons soms niet gelezen. Vaak is het ook hoe je bui op dat moment is.”

Joep Giesberts, casemanager voor Defensiezorg bij het ABP, onderkent de problemen met psychische klachten. “Lichamelijke handicaps kun je zien en direct oppakken, want daar spelen concrete zaken. Veel moeilijker zijn de psychische klachten die zich vaak jaren na ontslag uit de dienst openbaren. Daar hebben we nog geen vangnet voor.” Toch is de zorg ook voor deze groep verbeterd, meent Van der Veen. “Sinds kort heb ook ik een casemanager van het ABP en daar ben ik erg blij mee. De man werkt heel erg hard voor mij en ik neem aan ook voor anderen. Dat is een van de grote pluspunten van het zorgloket. Ik zit nu in de WIA (Wet werk en inkomen naar